

fen for Ingeniørkorpset o. s. v., ser noget ensidigt paa Forholdene, hvilket vist er meget tilgiveligt, men saa har vi Generalstaben som en udmærket Raadgiver for Ministeriet, naar man mellem disse forskellige Vaaben skal dele Sol og Vind lige. Men naturligvis er en Omorganisation af Generalstaben noget, man ogsaa kan tage op til Forhandling, naar vi skal have Ændringer i Ordningen af 1922. Det ærede Medlem mener — det er en Formodning, han har udtalt flere Gange —, at naar man i det hele skal have en Omordning af Generalstabens Organisation, er det, fordi Generalstaben i højere Grad end nu maa være til Raadighed for Generalkommandoen, den skal ind under Generalkommandoen, i Stedet for at den nu sorterer direkte under Ministeriet. At der ikke skulde være et Samarbejde til Stede mellem Generalstabschefen og Chefen for Generalkommandoen, er en meget stor Fejtagelse, der gaar antagelig ikke en Uge, undtagen disse to Chefer forhandler med hinanden og nødvendigvis maa forhandle med hinanden, fordi Generalstaben staaer til Raadighed for Generalkommandoen med Hensyn til alt vedrørende vort Forsvar til Lands.

Dette Samarbejde mellem Generalstaben og Generalkommandoen er altsaa absolut til Stede efter Ordningen af 1922. Men samtidig med, at det ærede Medlem vil have en Omorganisation af Generalstaben, vil han have, at den kommanderende General, som man kalder ham, skal have en noget anden Stilling end den, han har i Øjeblikket, han skal sortere direkte under Ministeren; efter det ærede Medlems Mening skal Chefen for Generalkommandoen antagelig være en Slags Direktør for den civile Forsvarsminister. For saa vidt det er Tilfældet, tror jeg, det er en meget uheldig Ordning, og jeg maa fraraade den. Den Organisation, vi har i dette Øjeblik, er meget, meget bedre. Chefen for Generalkommandoen er vor øverste Troppeschef, og han har naturligvis mange Gange Forhandlinger med Ministeriet, sender Indstillinger til Ministeriet, men at han samtidig med at være øverste Troppesfører skulde være Direktør i Ministeriet, tror jeg af mange forskellige Grunde aldeles ikke lader sig gøre, bl. a. af den Grund, at vedkommende aldeles ikke kan overkomme

det Arbejde, han her bliver sat til. En Direktør i Krigsministeriet har nok at gøre hver Dag, og for saa vidt Chefen for Generalkommandoen skulde flyttes op i Ministeriet og være Direktør, kunde han ikke samtidig være øverste Troppesfører, hvad der jo medfører, at han maa føre Tilsyn og i det hele holde Føling med de forskellige Organer indenfor Hæren. I den Henseende tror jeg ikke, det Forslag, det ærede Medlem stiller, vil blive en Forbedring af den bestaaende Tilstand. Man kan undertiden støde paa dette — det har jeg hørt fra flere Sider, naar vi har talt om Chefen for Generalkommandoen, General-løjtnanten og de højeste Befalings-Officerer —, at det er ret meningsløst, at vi i Ministeriet, hvor Afgørelserne til syvende og sidst skal træffes, som Raadgivere for den civile Forsvarsminister har yngre Officerer, yngre end den kommanderende General. Jeg kan ikke indse, at det gør noget. Ministeriet som saadant maa opfattes som en Enhed, og det er en given Sag, at man altid, hvor der forestaar nye Udnævnelser, hvor der skal ansættes en ny Kontorchef, eller hvad det maatte være, i Ministeriet, tager de absolut bedst egnede, som overhovedet kan faas. Jeg tror, at man paa disse Omraader skal beholde den samme Organisation som efter Ordningen af 1922.

Jeg kommer saa til et Hovedpunkt i det ærede Medlem Hr. Holsteins Lovforslag. Dette Hovedpunkt — jeg tror, jeg kan sige det meget kort — gaar ud paa at give Fodfolket og for Resten hele vor Hær en bedre Inddeling i Rammer, en bedre Udrustning end efter Ordningen af 1922. Idet jeg foreløbig holder mig til Fodfolket, tror jeg, at det ærede Medlem svæver i en meget stor Vildfarelse; det er en fuldkommen Misforstaaelse af det ærede Medlem, naar han mener, at vort Fodfolk efter Ordningen af 1922 er meget daarligt organiseret og meget daarligt udrustet. Det ærede Medlem og hans Hjælpere har i særlig Grad fæstet deres Opmærksomhed ved Bestemmelsen i Hærloven, der siger, at ved hvert Regiment skal vi have et Maskinskytskompagni, et Maskingeværkompagni. Det ærede Medlem mener, at det er alt for lidt, vi skal videre i Retning af Maskinskyts, fordi Verdenskrigen i særlig Grad har givet Anledning til Overvejelser, og disse Overvejelser er re-